

grund af kortlægningen skal søge om tilladelse til fortsat industriel anvendelse eller nyt byggeri.

Et eventuelt værditab som følge af kortlægning på vidensniveau 1 må i givet fald i det væsentligste tilskrives det faktum, at der foreligger viden om aktiviteter, der kan have været kilde til jordforurening. Tilsvarende må et eventuelt værditab som følge af kortlægning på vidensniveau 2, hvor jordforurening er konstateret, i det væsentligste tilskrives det faktum, at ejendommen er forurennet. Kortlægningen afspejler således blot de forhold, der eventuelt kan give anledning til værditab.

Som det fremgår af lovforslaget, er det seneste initiativ til undersøgelse af indvirkningen på ejendomsvurderingerne taget af Told- og Skatkestyrelsen i 1997. Undersøgelsen viste, at registreringer efter affaldsdepotloven kun har haft indvirkning på ejendomsvurderingerne i godt $\frac{1}{3}$ af tilfældene. Told og Skat har på baggrund af undersøgelsen konkluderet, at det lave antal, hvor forureningen har haft indflydelse på ejendomsvurderingen, primært skyldes, at det har været meget vanskeligt for vurderingsmyndighederne at få et samlet overblik i de konkrete sager over forureningens omfang, placering på lokaliteten og de samlede oprydningssomkostninger.

Det er ikke muligt at vurdere kortlægningens betydning for muligheden for at optage realkreditforeningslån. De forhold, som kortlægningen afspejler, indgår imidlertid i den konkrete vurdering i den enkelte lånesag.

Spørgsmål 40:

Efter lovforslagets § 74 kan myndighederne vælge mellem, om jordforureningsloven eller miljøerstatningsloven skal anvendes ved jordforureninger fra listevirksomheder. Ministeren har i svar på spørgsmål 27, jf. L 183 - bilag 60, tilkendegivet, at en myndighed vil kunne meddele påbud efter forslaget § 40 til en listevirksomhed omfattet af miljøerstatningsloven, selv om myndigheden ikke vil have noget krav efter miljøerstatningsloven uanset årsagen hertil. Det ønskes på denne baggrund oplyst, om en myndighed vil kunne meddele påbud om oprydning efter forslaget § 41 til en listevirksomhed omfattet af miljøerstatningsloven, selv om myndighedens krav efter miljøerstatningsloven ville være bortfaldet eller nedsat som følge af:

- myndighedens egen skyld (f.eks. godkendt deponeringen)
- myndighedens tilsidesættelse af sin tabsbegrænsningspligt.

Svar:

Indledningsvis bemærkes, at bestemmelsen i lovforslagets § 74 ikke er tænkt anvendt i situationer, hvor der er eller kan meddeles påbud. Hvis myndigheden i disse situationer selv bekofter en oprydning, kan denne kræve sine udgifter dækket efter bestemmelserne i § 73. Forureners betalingsforpligtelse er således den samme, uanset om det er forurenere selv eller myndigheden, der rent faktisk forestår oprydningen.

Adgangen til at meddele påbud er reguleret af bestemmelserne i jordforureningslovforslaget suppleret med almindelige forvaltningsretlige regler. Miljøerstatningslovens regler er således uden betydning ved fastlæggelsen af, hvornår der kan meddeles påbud. Et påbud efter lovforslagets § 41 kan herefter meddeles i de situationer, der nævnes i spørgsmålet.

Det følger endvidere af lovforslagets § 68, stk. 2, at tilsynsmyndigheden har pligt til – i tilfælde af overhængende alvorlig fare og i tilfælde, hvor øjeblikkelige indgreb er påkrævet for at afværge væsentlig forurening eller forureningens udbredelse – at foretage det nødvendige uden påbud.

For god ordens skyld kan det anføres, at det fremgår af miljøerstatningslovens § 3, stk. 2, at en virksomhed bliver ansvarsfri, hvis skaden skyldes, at aktiviteten er udøvet i overensstemmelse med ufravigelige forskrifter. Dette vil sjældent være tilfældet, idet der sædvanligvis alene fastsættes grænser for virksomhedens udledninger og lign. uden en udtrykkelig normering af produktionsproces eller -udstyr. Af bemærkningerne til miljøerstatningslovforslaget fremgår, at bestemmelsen ikke udelukker, at en virksomhed kan blive erstatningsansvarlig på objektivi grundlag, selv om virksomheden har handlet i overensstemmelse med en tilladelse, der er givet af en offentlig myndighed. I disse tilfælde vil virksomhedens erstatningsansvar dog kunne begrænses af den »tålegrænse«, som indgår i forureningsdefinitionen.

Spørgsmålet om, hvorvidt en myndighed har handlet erstatningspådragende, eller om en myndighed skal bære et medansvar for udgifterne til genopretning af miljøet, må i sidste ende afgøres af domstolene.